

А тим часом стародавню
Січ розруйнували:
Хто на Кубань, хто за Дунай;
Тільки і остались,
Що пороги серед степу,
Ревуть, завивають:
«Поховали дітий наших,
І нас розривають!»

Ревуть собі і ревтимуть,—
Іх люди минули;
А Україна—на-віки,
На віки заснула.

З того часу в Україні
Жито зеленіє;

Не чує плачу, ні гармати,
Тільки вітер віє,
Нагинає верби в гаї,
А тирсу на полі.
Все замовкло. Нехай мовчить:
На те Божа воля!

Тільки часом у-вечері,
По над Дніпром, гасм
Ідуть старі гайдамаки,
Ідучи співають:

«А в нашого Галайди
Хата на помості!
Граї, море! Добре, море!
Добре буде, галай-да!»

